

Simona BURTEA

Un final cu două... fete

Stagiunea 2003–2004 a Teatrului „Al. Davila” din Pitești a fost una fructuoasă. Faptul că spectacolul *Soacra cu trei nurori* după Ion Creangă a ajuns la a suta reprezentație este remarcabil, mai ales într-un teatru de provincie. Spectacolul – muzical – semnat de Emilian Cortea, s-a născut din dorința regizorului de a prezenta publicului o piesă fără artificii, un text citit „cinstit”, un text care să meargă direct la suflet și să-l încânte pe spectator prin verbul alert și muzica simplă, de inspirație folclorică. Actorii: Luminița Borta, Cristina Caragea, Daniela Cristea, Tudorița Popescu, Adreea Raicu, Vasile Pieca, Adrian Duță și Mihai Nistor au construit cu ușurință personaje care îmbină clasicul și modernul.

Teatrul Nottara a fost gazda unui alt spectacol piteștean. De această dată, sub bagheta regizorală a lui Bogdan Cioabă publicul bucureștean a putut urmări spectacolul cu piesa *Domnișoara Julia* de August Strindberg.

În *Domnișoara Julia* observarea realității este cât se poate de pregnantă: un fel de radioscopie a vieții sociale, cu raporturile dintre diferitele clase, dezvăluite prin legătura amoroasă dintre valetul Jean și domnișoara contesă, care îi cedează dintr-un impuls instinctiv.

Julia este apoi convinsă de valet să se omoare, de teama consecințelor ce s-ar putea ivi de pe urma acestui fapt. Astfel, ajung să se contopească, într-o singură tensiune tragică, sentimentul inferiorității sociale, care tinde totodată spre răzbunare și nestăvilită ispită a legăturii sexuale, dezlănțuită într-o țară nordică,

Luminița BORTA și Gabriel GHEORGHE
în *Domnișoara Julia* de Strindberg.

Într-o noapte de Sfântul Ioan. Personajele trăiesc o criză decisivă, momentul cel mai zbuciumat și, totodată, cel mai plin din riscanta lor existență.

Luminița Borta – *Iulia*, trece de la naturalismul cel mai crud la simbolismul cel mai aerian, de la analiza socială la nălucile subconștientului, fără ca prin acest proces actrița să piardă ceva din puterea ei de convingere scenică. O femeie divorțată și disperată, este atât de slabă și puternică, isterică și calmă – personajul stindbergian este construit cu minuțiozitate de Luminița Borta care face subtil trecerea din vânător în vânat.

Încă student în ultimul an la UNATC, clasa prof. ADRIAN PINTEA, Gabriel Gheorghe, la debutul său într-un teatru profesionist, reușește să surprindă nebanuitele „fațete” ale valetului Jean. Violent, pretențios, tandru și în același timp brutal, personajul creat de tânărul actor are un suflet murdar și duplicitar. Oscilând între Iulia și Kristin, reușește să scoată la suprafață duplicitatea „canceroasă” a valetului. Mirela Popescu ne propune o Kristin de un calm debordant. Puțin habotnică, servitoare de-o viață, Kristin sfârșește prin a renunța la toate „impuritățile” ce o înconjoară.

Un trio al păcatului carnal, un trio al nenorocirilor face ca spectacolul să devină un gigantic carusel care gonește cu viteză maximă, iar, din când în când, frâna este pusă de singurul personaj lucid: Kristin. Venirea contelui aduce caruselul la viteza normală; toate iluziile, toate planurile se evaporă. Totul se liniștește. Acum fiecare sunet și fiecare mișcare doare.

Echilibrul acestui „recital pe trei voci” îl asigură regizorul Bogdan Cioabă. Menținând linia desenată de Strindberg, regizorul scoate tot ce e „mai putred” în interiorul personajelor, subliniind cu brio caracterul perfid al acestei clase de jos. Faptul că se află undeva la „periferia” condiției umane reiese și din îmbinarea decorului și a costumelor, bine asortate de cea care semnează scenografia spectacolului (Cristina Ciucu).

Bogdan Cioabă, inspirat, aduce pe scenă un cuplu de balerini, care prin mișcare, sunet și lumină suprapune cele două dimensiuni: realismul cu ficțiunea.

Un spectacol cu cadență despre... decadență.

Scenă din *Socra cu trei nurori* după Ion Creangă.